

13 Μαΐου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146 ΚΑΙ 28 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

DICRAN ΟΥΖΟΥΝΙΑΝ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 996/94)

Κοινωνικές Ασφαλίσεις — Παροχή Σύνταξης — Δεν υπόκειται σε παραγραφή — Οι περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχές) Κανονισμοί του 1992 εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του Άρθρου 73 του Ν.41/80 και όχι του Άρθρου 60 — Το Άρθρο 60 εν πάση περιπτώσει δεν παρέχει εξουσία για θέσπιση Κανονισμών για παραγραφή του δικαιώματος σύνταξης. 5

Με την προσφυγή του αυτή ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση για χορήγηση σύνταξης σε αυτόν από 27/3/94 αντί από 1/1/93, που συμπλήρωσε την καθορισμένη ηλικία για σύνταξη. 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

Η αιτιολογία της απόφασης, που είναι η επίδικη, βασίζεται στις 15 διατάξεις του Κανονισμού 3 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχές) Κανονισμών του 1992, σύμφωνα με τις οποίες η αίτηση για σύνταξη γήρατος υποβάλλεται μέσα σε 3 μήνες από την ημέρα για την οποία απαιτείται η χορήγησή της. 20

Μια άλλη, παρεμπόδιση πρόταση, του δικηγόρου της Δημοκρατίας ήταν ότι σύμφωνα με το Άρθρο 60, εδάφιο 1 του Νόμου, εφόσον ο αιτητής δεν υπέβαλε εμπρόθεσμα την αίτησή του για σύνταξη γήρα-

τος, απώλεσε εξ ολοκλήρου το δικαίωμά του σ' αυτή.

5 Ο δικηγόρος του αιτητή προτείνει πως ο επίδικος Κανονισμός 3(5) είναι ultra vires των διατάξεων του Ν.41/80. Επικαλείται δε προς υποστήριξη της θέσης του σχετική απόφαση συναδέλφου δικαστή (βλέπε υπόθεση *Νίκος Αγαπίου ν. Δημοκρατίας*, 6.10.95).

10 Το Δικαστήριο δε συμφώνησε πως με αυτή τη διάταξη παρέχεται εξουσία θέσπισης κανονισμού που να προβλέπει την παραγραφή του βασικού ωφελήματος της σύνταξης, που σύμφωνα με το Νόμο, δικαιούται ο πολίτης.

15 Η άποψη του ενδυναμώνεται και από το γεγονός πως οι υπό κρίση Κανονισμοί του 1992, θεσπίστηκαν, όπως στον τίτλο τους αναφέρεται δυνάμει του Άρθρου 73, και όχι του 60, του Νόμου.

20 Κρίνεται επομένως πως ο επίδικος Κανονισμός δεν ρυθμίζει ο,τιδήποτε δυνάμει του Άρθρου 60 του Νόμου, που εν πάση περιπτώσει, και επί της ουσίας του ζητήματος, δεν παρέχει εξουσία για τη θέσπιση κανονισμού με τον οποίο να παραγράφονται ωφελήματα που προβλέπονται στις, καθόλα κοινωνικού περιεχομένου, διατάξεις του Ν.41/80.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με £150 έξοδα.

25

Αναφερόμενη υπόθεση:

Αγαπίου ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 2075.

30 **Προσφυγή.**

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία εγκρίθηκε η παροχή σύνταξης γήρατος από τις 27.3.94 αντί από την 1.1.93.

35

Χρ. Κληρίδης, για τον Αιτητή.

Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

40

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής συμπλήρωσε την καθορισμένη από τον περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμο, Ν.41/80, ηλικία για

σύνταξη γήρατος από 1.1.93. Υπέβαλε όμως τη σχετική αίτηση για να του καταβάλλεται στις 27.6.94 και το αρμόδιο τμήμα ενέκρινε την παροχή της από 27.3.94. Η αιτιολογία της απόφασης, που είναι η επίδικη, βασίζεται στις διατάξεις του Κανονισμού 3 των περι- 5
 Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Παροχές) Κανονισμών του 1992, σύμφωνα με τις οποίες η αίτηση για σύνταξη γήρατος υποβάλλεται μέσα σε 3 μήνες από την ημέρα για την οποία απαιτείται η χο-
 ρήγησή της. Συναφώς, η παράγραφος 5 του Κανονισμού έχει ως εξής:

“Η παράλειψη υποβολής αίτησης μέσα στην προθεσμία που προβλέπει ο Κανονισμός αυτός για τις παροχές που αναφέρονται στις υποπαραγράφους β, γ και δ της παραγράφου 2, συνεπάγεται παραγραφή του δικαιώματος για την παροχή για οποι- 10
 αδήποτε μέρα για την οποίαν εξέπνευσε η προθεσμία υποβολής αιτήσεως”. 15

Ο δικηγόρος της Δημοκρατίας εισηγείται πως η επίδικη απόφαση ευνοεί τον αιτητή, μιας και του χορηγήθηκε σύνταξη 3 μήνες αναδρομικά, ενώ θα μπορούσε, βάσει της πιο πάνω παραγράφου 20
 του Κανονισμού 3, να άρχιζε η πληρωμή της από 27.3.94. Στη συνέχεια θα αναφερθώ και σε μια άλλη, παρεμπιπτούσα πρόταση, του δικηγόρου της Δημοκρατίας ότι δηλαδή, και σύμφωνα με το άρθρο 60, εδάφιο 1 του Νόμου, εφόσον ο αιτητής δεν υπέβαλε 25
 εμπρόθεσμα την αίτησή του για σύνταξη γήρατος, απώλεσε εξ ολοκλήρου το δικαίωμα του σ’ αυτή.

Ο δικηγόρος του αιτητή προτείνει πως ο επίδικος Κανονισμός 3(5) είναι ultra vires των διατάξεων του Ν.41/80. Επικαλείται δε προς υποστήριξη της θέσης του σχετική απόφαση συναδέλφου δικαστή (βλέπε υπόθεση *Νίκος Αγαπίου v. Δημοκρατίας* (1995) 4 30
 Α.Α.Δ. 2075). Ο δικηγόρος της Δημοκρατίας ανέφερε πως έχει εφεσιβληθεί η απόφαση τούτη. Όμως, δεν επανέλαβε ενώπιόν μου τη θέση που υποστήριξε σε εκείνη την υπόθεση. Εδώ, εισηγείται πως ο επίδικος κανονισμός θεσπίστηκε κατ’ εξουσιοδότηση του άρθρου 60 του Νόμου, και όχι του 73, που ήταν το αντικείμενο στην υπόθεση *Αγαπίου*. 35

Θα εξετάσω λοιπόν το ζήτημα από την αυστηρή σκοπιά που έχει συζητηθεί. Το άρθρο 60 του Νόμου ακολουθεί: 40

60.-(1) Το δικαίωμα εις οιαδήποτε παροχήν ήρτηται εκ της προς τούτο υποβολής αιτήσεως, Κανονισμοί δε θέλουσι προβλέψει περί της προθεσμίας υποβολής των αιτήσεων, των περι-

στάσεων υφ' ας η τοιαύτη προθεσμία παρατείνεται, του τρόπου υποβολής αιτήσεως και των περιστάσεων υφ' ας είτε υπεβλήθη αίτησις είτε μή, το προς λήψιν παροχής δικαίωμα απόλλυται λόγω παραλείψεως ή καθυστέρησης εις την ενέργειαν ή την είσπραξιν της πληρωμής.

Οι τέσσερις πρώτες γραμμές του άρθρου που τελειώνουν με τις λέξεις “.....του τρόπου υποβολής αιτήσεως” δεν παρέχουν οποιαδήποτε εξουσία για θέσπιση κανονιστικής διάταξης που να προβλέπει την παραγραφή του δικαιώματος για σύνταξη. Εκείνο που διαλαμβάνεται, σ' αυτό το μέρος του άρθρου, είναι ότι η παροχή της σύνταξης εξαρτάται από την προηγούμενη υποβολή αιτήσεως. Εναπόκειται δηλαδή στον δικαιούχο να υποβάλει αίτημα, προφανώς με τα απαραίτητα δικαιολογητικά, για να χορηγηθούν σ' αυτόν τα ωφελήματα του. Γίνεται επίσης πρόβλεψη αναφορικά με τις χρονικές προθεσμίες υποβολής των αιτήσεων, με ευχέρεια παράτασης και την τυπική διαδικασία υποβολής τους.

Η δυσκολία στην ερμηνεία του άρθρου προκύπτει από τις διατάξεις που έπονται. Και τούτο γιατί, κατά την ταπεινή μου άποψη, δεν μεταδίδεται ορθά το οποιοδήποτε νόημα σκοπεί να μεταδώσει η γλώσσα του άρθρου. Υπογραμμίζω τη διάταξη που εφαρμόζεται στην απώλεια του δικαιώματος “λόγω παραλείψεως ή καθυστέρησης εις την ενέργειαν ή την είσπραξιν της πληρωμής,” για να διερωτηθώ, πώς είναι δυνατό ο δικαιούχος να χάνει το ωφέλημά του λόγω παραλείψεως ή καθυστέρησης της πληρωμής, δεδομένου ότι η παράλειψη ή η καθυστέρηση στην ενέργεια της πληρωμής μπορεί να γίνει μόνον από το αρμόδιο κυβερνητικό Τμήμα.

Απομένει η φράση “το δικαίωμα απόλλυται λόγω μη είσπραξης της πληρωμής”. Εχοντας υπόψιν το περιεχόμενο ολοκλήρου του άρθρου, που ανέλυσα πιο πάνω, βρίσκω το μέρος τούτο αόριστο και ασαφές. Δεν συμφωνώ, ως εκ τούτου, πως με αυτή τη διάταξη παρέχεται εξουσία θέσπισης κανονισμού που να προβλέπει την παραγραφή του βασικού ωφελήματος της σύνταξης, που σύμφωνα με το Νόμο, δικαιούται ο πολίτης.

Η άποψή μου ενδυναμώνεται και από το γεγονός πως οι υπό κρίση Κανονισμοί του 1992, θεσπίστηκαν, όπως στον τίτλο τους αναφέρεται, δυνάμει του άρθρου 73, και όχι του 60, του Νόμου.

Κρίνω επομένως πως ο επίδικος κανονισμός δεν ρυθμίζει οτιδήποτε δυνάμει του άρθρου 60 του Νόμου, που εν πάση περιπτώσει, και επί της ουσίας του ζητήματος, δεν παρέχει εξουσία για τη

θέσπιση κανονισμού με τον οποίο να παραγράφονται ωφελήματα που προβλέπονται στις, καθόλα κοινωνικού περιεχομένου, διατάξεις του Ν. 41/80.

Η προσφυγή γίνεται αποδεκτή. Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με £150 έξοδα υπέρ του αιτητή. 5

*Η προσφυγή επιτυγχάνει με £150
έξοδα.*